

Kolping Gedankenschatz

Wir in Feldafing waren von der Organisation Kolpings sehr begeistert und dachten, dass der Kolpinggedanke auch für Toalmás gut passen würde.

Das große Bierfest 1993 gab Anlass, ein Bild von Adolf Kolping bei dem Festgottesdienst feierlich zu überreichen. Der Initiative des Hochw. Pfarrer Stephan Varga und Herrn Dr. Tibor Szmodits ist es nach unserer Meinung, zu verdanken, dass der Kolpinggedanke auch in Toalmás weiter lebt. Durch regen Austausch von Gedanken und kleinen Hilfestellungen hat sich diese positive Entwicklung erhalten. Bei unserem letzten Besuch in Toalmás, Juni 2005, konnten wir uns überzeugen, dass der Geist Adolf Kolpings auf fruchtbaren Boden gefallen ist.

Wir wünschen der Kolpingsfamilie Toalmás weiterhin alles Gute und Gottes reichen Segen.

HERBERT und PETER

Für die Kolpingsfamilie Feldafing

Toalmáser Verein "Kolpingsfamilie"

"Eine christliche Gemeinschaft ist ebenso vollkommen, wie eine Große Familie, deren Mitglieder sich gegenseitig lieben, einander helfen und unterstützen." (Adolf Kolping)

Wie für so vieles in Toalmás, auch für die Kolpingsfamilie haben wir unseren Freunden aus Feldafing zu verdanken.

Am 18. Juli 1998 wurde die Sonntagsmesse in dem Kirchengarten gelesen - zu den Ehren von dem ersten bayerischen Bierfest, und den Gästen aus Feldafing. Pfarrer Istvan Varga und Pfarrer Lothar Schinke zelebrierten. Das schöne Wetter, die bayerische Blasmusik die die Messe begleitete, das Teilnehmen von den aufmarschierenden Vereinmitgliedern mit den Fahnen, die gemeinsamen Gebete: alle steigerten noch mehr die hochehrwürdige Stimmung...

Am Ende der Messe schenkten zwei Herren, Herbert Folger und Peter Schubert der Kirchengemeinde ein Bild von einer - für uns, Toalmáser unbekanntem - Person. Sie erzählten, auf dem Bild ist Adolf Kolping dargestellt - ein Pfarrer aus Köln, der in den 1850er Jahren den katholischen Gesellenverein gründete.

28

Vendégségből barátság

Csodálatosak voltak a kölcsönös látogatások, sör- és borfesztivál ünnepek, ahol különböző neves személyiségek is megtiszteltek bennünket részvételükkel.

A kezdetben kézzel-lábbal mutogatók közötti társalgás elkezdődött, és az évek során mély barátságok szövődtek. Ezért külön köszönet a magyar vendéglátóknak: Szécsiéknek, Martinéknek, Paliéknek, Sárkányéknek, akik példát adtak a magyar vendégszeretetről. Günter polgármesterének is voltak segítő munkatársai: Wolfgangék, Peter barátunk (aki időközben a béke nyugalomát őrzi), Schnettler házaspár, Schubert barátom, és még sokan mások, akik a "nagy ügyért" fáradoztak.

A toalmásiak közül Szabóné Horváth Ildikót külön megemlíteném, aki a bajoroknak, magyaroknak önzetlen segítsége volt, néha betöltve a titkári szerepet, barátságot, kedves közvetlenséget sugározva. Püspökék önfeláldozó barátsága mellett külön kiemelem Erdődiéket, Koskáiékat, Herédiéket, Tóthékat és a sok nevet, melyet nem is tudok felsorolni. Nélkülük nem gördült volna a szekér. Ugyanúgy Osváthék is erősítették a baráti kötelekeket. Ünnepeinken előkelő vendégeket tisztelhattunk: a Német Nagykövetet, notabilitásunkat, nem utolsósorban a kedves Habsburg családot.

A számos kedves emlék nem fér el a megfáradt, beteg naplójában, aki szívesen emlékszik vissza az elmúlt szép évekre. Az idő elszáll, az írás megfárad, de a szép emlékek még ma is megmaradnak! A német azt mondja: "Die alte Freundschaft rostet nie." - A régi barátság soha nem öregszik. Ilyen a mi bajor kapcsolatunk is. Éljen, viruljon, amikor már helyünkbe mások lépnek! Köszönöm mindazoknak, akik a barátságot ápolják és fenntartják! Bajor testvéreink mindig otthon vannak Toalmáson, mint ahogy a mieink is Feldafingben.

Tehát: Auf wiedersehen! Jó egészséget, jólétet, barátságot kíván:

TIBOR BÁCSI, A "TOLMÁCS"

Toalmás, 2006. június 28.

Péter

Péter!

Nem is tudod, milyen nehéz helyzetbe hoztál bennünket. 10 év alatt megismertünk már Téged annyira, hogy tudjuk: nagyon szereted a tréfát, az ugratást. De ez az utolsó most nagyon rosszul sikerült.

Nehezen, nagyon nehezen akarnak egymásba kapaszkodni a betűk e papírlapon. Újra és újra szétzavarja őket a sok régi emlék, ahogy a képeket nézegetem az asztalomon. Minden képhez tucatnyi emlék társul.

Itt egy fotó Mülthál-ból. Végigvittél minket Münchenen, megmutattál mindent, aztán a gyerekekkel elmentünk az állatkertbe is, és a végén egy elejtett szavam elég volt, hogy odavarázsolj mindnyájunkat a kellemes kertvendéglőbe. De szép este volt!

Ezen a fotón a lányaim 10-12 évesen állnak a Starnbergi-tó egyik stégjén. Először vannak külföldön. Arcukon a hosszú utazás fáradtsága mellett ott tükröződik egy csipetnyi kíváncsiság és izgalom is. Néhány perc múlva megérkezünk hozzátok és a gyerekek rögtön feloldódnak. Otthon érzik magukat.

25